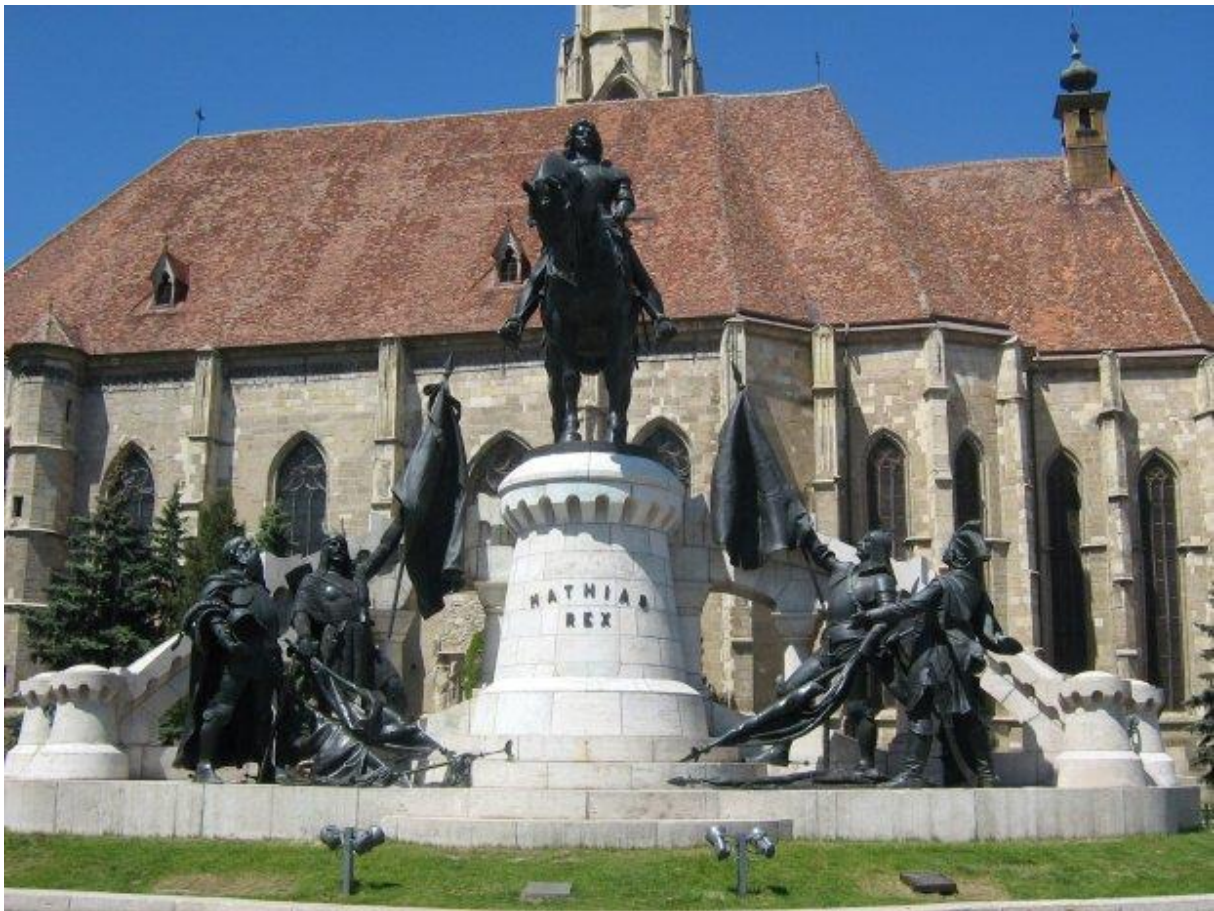

„Határtalanul” Erdélyben

Iskolánk az előző tanévben nyert a „Határtalanul” pályázaton. Ez azt jelentette, hogy mi, akkori hetedikesek Erdélybe utazhattunk, s a magyarsághoz fűződő emlékhelyeket kerestük fel.

Május 20-án indultunk. Eleinte kicsit tartottam a hosszú úttól, de szüleim megnyugtattak, így volt bátorságom elindulni a számomra ismeretlen helyre.

A határt átlépve, a buszból csodáltk a gyönyörű tájat. Nagyváradon felvettük az idegenvezetőnket, Emőkét, aki a négy nap során számos érdekességet mesélt Erdélyről, városairól, nevezetességekről, híres személyiségekről. Utunk első állomása Kolozsvár volt. A városnézés emlékezetes marad számomra. Nekem legjobban Mátyás király lovasszobra tetszett. Fadrusz János alkotása ma is meghatározója a város főterének. Háta mögött emelkedik a gótikus Szent Mihály templom.

Kolozsvárt elhagyva, elindultunk szálláshelyünkre, Székelyszentlélekre. Ez egy kis falu Hargita megyében, jobbra magyar ajkúak lakják. Szíves fogadtatással és meleg vacsorával vártak bennünket az ottaniak. Amikor mindenki elfogyasztotta a vacsorát, egy kedves néni

kísért el minket szállásunkra. Megnyugodva, jóllakottan, tisztálkodás után kicsit beszélgettünk, nevetgélünk még, de a hosszú nap után elnyomott az álom.

Második nap a helyi iskolát látogattuk meg. Műsorral készültünk az ottani tanároknak és diáktársainknak. Majd Szovátára mentünk, ahol a Medve-tó körül tettünk sétát. Alakja kiterített medvebőrre hasonlít, innen származik a neve. Magas sótartalma és hőmérséklete miatt különböző betegségek gyógyítására ajánlják.

Szintén rendkívül érdekes volt a parajdi sóbánya, utunk következő állomása. A só a föld mélyének értékes kincse, a sóbányászat évszázadokra tekint vissza. A 20. század második felétől azonban a légúti betegségek gyógyításával próbálkoztak a sóbányában, mintegy 80-100 méter mélyen a föld alatt. Busz vitt le minket, majd lépcsőkön jutottunk le erre a részre. A betegek kényelmét, a gyerekek szórakozását szolgálja többek között drótkötélpálya, játszó- és ülőalkalmatosságok, internet klub, a szuvenírbolt pedig a látogatóknak kínál vásárlási lehetőséget. Innét a közeli Korondra mentünk. A korondi kerámiák nagyon szépek, híresek. Mi is vettünk ajándékokat családtagjainknak. Végül Farkaslaka felé vettük az irányt. Itt született Tamási Áron író. Szülőháza ma emlékmúzeum. Síremléke a templom mögött áll, a domborműnél elénekeltük a székely himnuszt.

A következő nap Székelyudvarhelyen talált minket. Megnéztük a szoborparkot. További látnivalónk Csíksomlyón a kegytemplom, Gyergyószentmiklóson az örmény templom volt. Nekem ez a templom különösen megtetszett, a szokatlanul színes belső tere miatt.

Túránk folytatódott a Gyilkos-tónál, a Békás-szorosnál. Itt magas sziklafalak között, kanyargós úton gyalogoltunk.

Az utolsó napon Fehéregyházára utaztunk. Egyes beszámolók szerint menekülés közben itt szúrták le Petőfi Sándort. A költőnek és Bem apónak is állítottak emlékművet. Segesváron megcsodáltuk a várat és a szép óratornyot.

A tordai Sóbánya megint nagyon tetszett nekem. Felülhettünk az óriáskerékre, ami elsőre ijesztőnek tűnt, de közösen mégis élveztük. Igazi turisztalátványosság a néhány éve létrehozott egyéb szórakozási lehetőségekkel együtt.

Délre járt az idő, amikor hazaindultunk. Hosszú út állt előttünk, de elfoglaltuk magunkat, megbeszéltük, kinek mi tetszett legjobban.

Erdély csodálatos hely. Természetesen mi csupán egy kis kóstolót kaptunk belőle. Sok szép látnivaló van, így biztosra veszem, hogy vissza fogok térni.

Gellén Virág 8.a

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola